

“Alle mænd er nogle svin”

”Jeg tror, du vil kunne lide mit næste blogindlæg”, sagde jeg til min drengesven (jo, dem har jeg sgu også). ”Det handler om, at kvinder er nogle

hykleriske sexister.” Ikke overraskende blev han meget begejstret. Min drengerven ynder ofte at påpege over for mig, at den moderne mand simpelthen ikke kan vinde, når det kommer til kvinder. Uanset hvad han gør, er han et svin. Det er jeg selvfølgelig ikke hundrede procent enig i, men skal jeg være hudløst ærlig over for mig selv, må jeg alligevel delvist give ham ret.

Da jeg gik i gymnasiet, havde mine veninder og jeg en art klub med sloganet: ”Alle mænd er nogle svin”. Det var kun halvt ironisk. Vi havde alle oplevet den særlige hjertesmerter, som kun teenagere kan føle, og vi besluttede os for, at vi havde fortjent at hade mænd. Vi ville selvfølgelig gerne kysse på dem og gå i byen med dem, men bag deres ryg havde vi en nedladende og sommetider ondskabsfuld intern tone, når vi talte om dem. Vores (bevares, mest min) yndlingsjoke var for eksempel: ”To mænd gik ind på en bar – og de var begge to nogle svin”. Jeg mindes, at vi følte os utroligt frigjorte og barske, når vi talte sådan, og jeg tænker i dag, at det fungerede som et skjold mod den sårbarhed, vi netop havde opdaget i os selv.

De tider er gudskelov forbi, men ikke desto mindre genkender jeg stadig mønstret hos mig selv den dag i dag. Hyggesexismen (den som irriterer mig så grusomt hos mænd) sniger sig ind i dagligdagen.

Langt fra i alle samtaler, og oftest med en halvironisk tone, men retorikken er ikke til at tage fejl af. Mænd

bliver vurderet benhårdt ud fra ældgamle kønsstereotyper. De bliver omtalt som dumme, liderlige, gennemskuelige og uelegante. Som væsener, der kan "styres" ved at smile sødt og spille lidt dum. Omvendt bliver mænd også svinet for ikke at være "gentlemen" – for ikke at tilbyde at betale regningen, for ikke at fylde én med hvide løgne og komplimenter, for ikke at agere beskytter i svære situationer. Bløde mænd er nogle vatpikke og tudeprinser; hårde mænd er nogle kolde skiderikker. Det er okay, eller i det mindste forståeligt, at en kvinde i vrede stikker en mand i lussing – men utilgiveligt at mænd slår på kvinder. Disse beskrivelser er selvfølgelig sat på spidsen, men overvej hvordan mange af de udtalelser, nogle kvinder kommer med om mænd, ville lyde, hvis man byttede rundt på kønnene. Tag et program som "Han får for lidt" på DR, hvor mere eller mindre kendte mennesker diskuterer 100 grunde til at mænd ikke får sex af kvinder. Blandt grundene finder vi eksempelvis grimt sengetøj, danseevner såvel som mangel på samme, tyk tegnebog i baglommen, fodboldtrøjer, bukser med broderi og kæledyrvalg. Jeg kan lige forestille mig et sådant program dedikeret til kærligt at nedgøre kvinder (jojo, vi fik "Hjælp, min kone er skidesur". Og vi blev rasende.)

Fortsætter vi med at sætte tingene lidt på spidsen – bær over med mig – så er sandheden jo, at det i bund og grund er sexismen, når jeg forventer at en drengeven gladelig flytter for mig, fordi han jo er så stor og stærk. Og ja, det er også sexismen, når man

forventer at en mand betaler for drinks, middag og taxa, og når en mand skal "belønnes" med sex eller "gøre sig fortjent" til sex. Det er sexismen, når vi omtaler mænd som smådumme typer, vi skal manipulere til at gøre, som vi ønsker. Jeg kender det fra venindesamtaler, hvor man over en flaske rødvin føler sig en lille smule som kvinderne i Sex & the City, når man bitcher over sine herrebekendtskaber. I denne Sex & the City-sexisme er det okay for kvinder at "playe" mænd – de har fortjent det – men absolut ikke okay for mænd at playe kvinder (her undlader jeg behændigt at komme ind på, hvordan kvinder kan være sexistiske over for hinanden, fordi *oh boy*, det ville jo fylde et helt nyt indlæg).

Hvorfor er det vigtigt at blive opmærksom på sine egne sexistiske tilbøjeligheder? Problemet med denne hyggesexisme blandt kvinder er – udover at visse mænd finder den lettere frustrerende – at den har udgangspunkt i en misforstået "os mod dem"-følelse. For nu igen at gribe i egen barm, kan jeg sagtens finde på at anerkende min egen sexismen, men samtidig slå den hen, fordi "vi har fortjent det", eller "sådan er de jo også selv". Men hvis jeg skal betragte mig selv ude fra, så er spørgsmålet jo, om jeg virkelig kan tillade mig at hidse mig op over hyggesexistiske udsagn som "kvinder kan ikke køre bil", når jeg samtidig reducerer mænd til hulemandsstereotyper i mit daglige sprogbrug?

Forstå mig ret. Det her indlæg handler ikke om, at kvinder er nogle kællinger, fordi vi synes, at mænd er

nogle svin. Nogle gange er mænd virkelig, nå ja, om end ikke svin, så i hvert fald usympatiske – ligesom kvinder nogle gange er usympatiske. Dette indlæg handler blot om erkendelsen af, at jeg selv har en rem af huden. Jeg påstår ikke, at kvinders hyggesexisme er værre end mænds hyggesexisme. Hyggesexismen er ej heller lige så synlig og forfærdelig som den sexismes, der giver sig udslag i diskriminering på arbejdspladsen, kvindeundertrykkelse og voldtægtskultur. Men den er stadig et udslag af det samme kønssyn, som vi prøver at påvirke. Hver gang jeg er sexistisk over for mænd, reproducerer og fastholder jeg altså en fjendtlighed mellem mænd og kvinder, ligesom jeg fastholder nogle bestemte kønsroller og –mønstre. Når jeg placerer min drengerven i en bestemt rolle, placerer jeg samtidig mig selv i en rolle i forhold til ham. Den kække Sex & the City-sexisme gør mig altså ikke fri, den låser mig derimod fast.

Og hvad så? Måske handler det her bare om, at jeg skal begynde at tale pænere. Måske skal jeg bare begynde at være mere opmærksom på mønstre i min retorik. Måske skal jeg finde noget andet at tale med mine veninder om, end hvor meget vi dog hader mænd. Men måske har du også en rem af huden.

UNG I EN HERRESEXET VERDEN

KONFERENCE OM SEKSUALISERING, PORNOGRAFI OG LIGESTILLING MELLEM PIGER OG DRENGE

1. NOVEMBER 2005

ODD FELLOW PALÆT, BREDGADE 28, KØBENHAVN
MINISTERIET FOR LIGESTILLING OG NORDISK RÅD

Ligestilling

norden
Nordisk Ministerråd